

kan man ikke gøre et lignende Fradrag, fordi Byejeendommene er af en væsentlig anden Karakter, men hvis man tænker sig Ejendomsskylden med Fradrag af 50 pCt. af Assurancen, vilde man rimeligvis naa det selv samme, som man praktisk talt ude paa Landet kommer til, og saa vil Procenten paa Ejendomsskylden give en forøget Skattebyrde for København af 9 Mill., for Frederiksberg af 1 $\frac{1}{2}$ Mill. og for Provinsbyerne 6 Mill. Kr. Alt i alt vil man paa denne Maade faa et Beløb af 33 Mill. Kr. Man kunde altsaa i Løbet af to Aar klare det hele, og jeg tror ikke, man kan sige, at Skatten paa disse Konti vil virke saa tryk-kende, at den vil komme til at knuse nogen. Det vil tværtimod give Anledning til en ganske anderledes forøget Virksomhed, navnlig ved Byerne, idet de ubebyggede Arealer ved Byerne vil komme til at bære den fulde Byrde, og det vil i dette Øjeblik være af en ganske overordentlig samfundsøkonomisk Betydning, for er der noget i Verden, der i dette Øjeblik ligger stille og som vi alle lider under ligger stille, er det det Erhverv, der trækker saa mange andre efter sig, nemlig Byggeriet. Her i København gaar 50—70 pCt. af Bygningshaandværkerne ledige, og hvis der her kunde gives en Stimulans, vilde mange økonomiske Forhold vise sig at være anderledes. Det lader sig ikke gøre ved vilkaarligt at gaa hen og skabe Arbejde, men det lader sig gøre ved, at den, der ejer en Grund, faar økonomisk Interesse af hurtigst muligt at faa den benyttet til Bebyggelse. Derved vil man undgaa en Ting, som er en truende Fare umiddelbart og direkte ved de Skattelovforslag, der her er forelagte, nemlig at de Mænd, der rammes af dem i første Omgang, har den allerletteste Adgang til at vælte Skatten over paa andre ved en ringe Forøgelse af Sparekasserenten og navnlig ved en Forøgelse af Huslejen. Naar disse Skattelove har lammet Byggeriet og Kreditforholdene, giver man netop, idet de ubebyggede Grunde vanskeligere kan blive benyttet, dem, der allerede ejer de udlejede Ejendomme, en ubetinget og ganske ukontrolleret Magt til at sætte Huslejen ganske ubegrænset til Vejrs.

Jeg kan derfor ikke se rettere end, at man maa se paa disse Ting ud fra et principielt Synspunkt, fordi man ellers let i dette vanskelige Øjeblik ved disse Love forøger Vanskelighederne i Stedet for atformindske dem. Det er for snævert blot at søge at skaffe Beløb til Veje, der kan komme Statskassen til gode. Det gælder om at finde saadanne Veje at gaa, at Samfundsvirksomheden

kan blive støttet ved den Maade, vi handler paa, derved, at man saa hurtigt som muligt bliver fri for Byrderne, og ved, at vor Handlemaade ude i Samfundet opflammer til Virksomhed i Stedet for at hemme Virksomhed. Jeg ved meget vel, at det er uden praktisk Betydning for Lovforslagene, hvad jeg her har sagt, men jeg vil dog fremhæve, at man netop i en Forhandling som denne ikke kan frølse sig bort fra det principielle Synspunkt, thi netop naar saa meget staar paa Spil, maa man ikke ved at køre videre med Skyklapper for Øjnene bidrage til at forøge de Vanskeligheder, der forestaar, i Stedet for at man kunde bidrage til at afhjælpe dem. For det er vi dog vel alle enige om, at det eneste, der kunde bringe Samfundet frem, og som vil melde sig med nogen reel Betydning, naar Krigen engang er forbi, er dette, at Virksomhederne faar saa rigelige Arbejdsmidler som muligt, at der vokser en saa stor Energi og Drift som muligt frem i Folket, og at vi ikke derfor ved vor nuværende Skattepolitik skal skabe Forhold, der i større eller mindre Grad blot hindrer i Stedet for at fremme.

N. Neergaard: Den højtærede Finansminister ytrede nogen Tvivl om Forstaaelsen af en Bemærkning, jeg havde gjort med Hensyn til, at disse Love ikke skulde gælde i længere Tid. Lovene skal altsaa underkastes ganske den samme Skæbne som de større Love, til hvilke de er en Overbygning, og underkastes en Revision i 1916—17. De har ganske den samme Gyldighed og hverken mere eller mindre end disse større Love, og der er den samme Rimelighed for, at de bliver revideret. Den højtærede Finansminister havde vistnok Ret i den Betragtning, at selv om det er under ekstraordinære Forhold og under Pres af disse, at man er kommet ind paa forhøjede Sats for Arveafgift og Skat af Indkomst og Formue, vil det i Realiteten være meget vanskeligt at komme bort derfra senere, selv om Forholdene bliver normale. Det er ganske rigtigt, men det vil ikke sige, at det netop er disse Former og Sats, der vil blive gjort gældende. Man kommer neppe bort fra Niveauet, men jeg kunde vel tænke mig, at man, naar man kom til Revisionen i 1916—17, selv om man vilde fastholde Niveauet, dog kom til væsentlige Ændringer med Hensyn til Formen. Jeg vil f. Eks. haabe, at man til den Tid vil vende tilbage til Rateskalaen, som jeg foreslog, og som Wilhelm Lassen oprindelig ogsaa foreslog for Arveafgiften,